

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/29/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718203184
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8718203184.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: Z. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. - X. XXXX/X, S., právne zastúpená: JUDr. Ambróz Motyka, advokát so sídlom Nám. SNP 7, Stropkov, IČO: 35 510 722, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadost'učinenie s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 8Csp/71/2018-57 zo dňa 25.10.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 392,58 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. Ďalším výrokom priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 52 ods.1,2,3,4, § 53 ods.1,3 a 12 Občianskeho zákonníka a ust. § 3 ods.1, 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe zisteného skutkového stavu veci a citovaných právnych ustanovení ma za to, že žaloba je dôvodná. Vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je bezpochyby vzťahom spotrebiteľským, a to aj napriek tomu, že ide o zmluvu o úvere, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka. Niet žiadnych pochybností o tom, že predmetom konania bol nárok zo zmluvy, ktorá na základe vyššie uvedeného, zodpovedá definícií spotrebiteľskej zmluvy. Spotrebiteľom je v súlade s európskou aj vnútroštátnou súkromnoprávnou aj verejnoprávnou úpravou osoba, ktorá v zmluvnom vzťahu, do ktorého vstupuje so subjektom vykonávajúcim obchodnú činnosť, nejedná v rámci svojej podnikateľskej činnosti alebo v rámci výkonu svojho povolania. Kritériom pre posúdenie zmluvnej strany ako spotrebiteľa je jednak označenie tejto strany v zmluve, ako aj samotný predmet záväzkového vzťahu. V konkrétnom prípade žalobca poskytol úver vykonávajúc svoju podnikateľskú činnosť a zároveň žalovaná ako dlžník, z poskytnutých úverových prostriedkov financoval svoje osobné potreby. Zmluva, ktorá bola uzavretá, je preto zmluvou spotrebiteľskou. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy, z ktorej nárok je predmetom tohto sporu, znamená, že na právny vzťah založený zmluvou je potrebné

aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a ustanovenia iných právnych predpisov upravujúcich ochranu spotrebiteľa.

4. Žalovaný ďalej tvrdil, že nárok spotrebiteľa na finančné zadostučinenie je viazaný na rozhodnutie súdu o porušení práva alebo povinnosti podľa zákona č. 250/2007 Z. z. a osobitných predpisov, čo rozsudkami sp. zn. 17Csp/15/2016, resp. sp. zn. 17Csp/75/2016 konštatované nebolo. Predpoklad formulovaný v zákone o ochrane spotrebiteľa vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Súd má za to, že toto tvrdenie žalovaného je vyvrátené priamo v predmetných rozsudkoch. Z rozsudku sp. zn. 17Csp/15/2016 jednoznačne vyplýva, že boli porušené práva žalobkyne ako spotrebiteľa tým, že žalovaný voči žalobkyni použil neprijateľnú zmluvnú podmienku - dohodu o zrážkach zo mzdy. Na základe takejto neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy došlo k faktickým zrážkam zo mzdy žalobkyne. Z predmetného rozsudku sp. zn. 17Csp/75/2016 jednoznačne vyplýva, že uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu medzi žalobkyňou a žalovaným boli porušené spotrebiteľské práva žalobkyne tým, že predmetná zmluva neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z., čo malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru. Porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne nastalo aj zakomponovaným neprijateľných podmienok do predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak nie je priamo vo výroku predmetného rozsudku konštatované porušenie práva spotrebiteľa, je to dané len tým, že „cieľom“ konania bolo napraviť stav, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, a to zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, resp. určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, pričom tento cieľ bolo možné dosiahnuť len výrokom súdu o zdržaní sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, resp. výrokom o určení úveru za bezúročný a bez poplatkov a o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok. Iný výklad by bol v rozpore s logikou, nakoľko ak by bolo pravdivé tvrdenie žalovaného, že predmetné rozsudky nekonštatujú porušenie práv spotrebiteľa, boli by tieto rozsudky vydané v rozpore s ustanoveniami § 53 Občianskeho zákonníka ako aj s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a teda súd by prikázal zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, resp. by určil úver za bezúročný a bez poplatkov a neprijateľnosť zmluvných podmienok bez toho, aby bolo súčasne konštatované porušenie práva spotrebiteľa. Teda ak súd konštatoval v predmetných rozsudkoch neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, ako aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a neprijateľnosť zmluvných podmienok, bolo porušené právo žalobkyne jednak podľa zákona č. 250/2007 Z. z. ako aj Občiansky zákonník.

5. Žalobkyňa v žalobe žiadala priznať ako primerané finančné zadostučinenie sumu 392,58 Eur. Túto sumu považovala za primeranú vzhľadom na to, že ujma, ktorá jej reálne vznikla v dôsledku zrealizovaných zrážok zo mzdy bola vo výške 785,16 Eur.

6. Súd prvej inštancie v otázke výšky primeraného finančného zadostučinenia zastával názor, že túto nie je možné paušalizovať tak, aby vo všetkých prípadoch, kedy voči žalovanému boli žalobcovia úspešní, bola priznaná aj rovnaká suma finančného zadostučinenia.

7. Žalovaný tvrdil, že žalobkyni nevznikla žiadna ujma, nakoľko neuhradila sumu, ktorá jej bola poskytnutá. Podľa názoru súdu prvej inštancie nie je možné stotožňovať výšku finančného zadostučinenia s výškou plnenia, ktoré je ešte žalobkyňa povinná vrátiť žalovanému z titulu poskytnutého úveru.

8. Nárok na primerané finančné zadostučinenie vyplýva žalobkyni priamo zo zákona. Výšku však musí žalobkyňa preukazovať sama. Tu jej nie je možné priznať právo v určitej výške bez preukázania jeho výšky, alebo aspoň označenia dôkazov preukazujúcich jeho výšku.

9. Súd prvej inštancie zohľadnil pri stanovení výšky primeraného finančného zadostučinenia najmä to, za akých okolností došlo k porušeniu práva žalobkyne.

10. Žalobkyni vznikla ujma vo výške 785,16 Eur tým, že v rozpore so zákonom jej boli vykonané zrážky zo mzdy.

11. Preto súd považoval za primerané finančné zadostučinenie primerané v rozsahu 392,58 Eur. Na jednej strane je to určitá forma prevencie voči žalovanému nepoužívať tieto nekalé obchodné praktiky, ale na druhej strane nejde o sumu, kde by hrozilo nebezpečenstvo neprípustného obohacovania sa

žalobkyne a zneužívania tohto prostriedku ochrany spotrebiteľa. Preto priznanie sumy vo výške 392,58 Eur žalobkyni, je primeraným finančným zadosťučinením za znášanie stavu svojej právnej neistoty od realizácie zrážok zo mzdy až do právoplatnosti rozsudkom sp. zn. 17Csp/15/2016.

12. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.) a v súlade s týmito ustanoveniami priznal žalobkyni náhradu trov konania vo výške 100 %, nakoľko jej žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené. Konštatoval, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Namietal nezákonnosť rozsudku a jeho nepreskúmateľnosť čo do základu priznaného nároku, ako aj čo do jeho výšky. Z napádaného rozsudku vyplýva, že priznaný nárok má byť finančným zadosťučinením za porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa tým, že s ním žalovaný uzavrel dohodu o zrážkach zo mzdy. Záver súdu je v rozpore so zákonom č. 250/2007 Z.z., ktorý v § 5 definuje podmienky použitia a prípustnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Keď súd prvej inštancie tvrdí, že malo byť porušené nejaké právo žalobcu, potom by ho musel určiť a zdôvodniť, v čom bolo uvedené zákonné ustanovenie porušené. Žalovaný namietal aj dôvody, ktorými súd odôvodňuje výšku finančného zadosťučinenia, a najmä preto, lebo neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by zdôvodnili jeho výšku. Odôvodnenie neobsahuje žiadne skutočnosti, len vyjadrenie subjektívneho názoru konajúceho sudcu. Úvaha o výške finančného zadosťučinenia neznamena svojvôľu pri rozhodovaní, ale úvahu založenú na preukázaných skutkových tvrdeniach v prípadoch, v ktorých konkrétnu sumu právny poriadok priamo a ani sprostredkovane nešpecifikuje. Preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok, žalobu zamietol a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v celom rozsahu.

14. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Poukázala na to, že rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 16.12.2016 č.k. 17Csp/15/2016-57, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 03.05.2017 č.k. 12Co/34/2017-100 a rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 18.01.2017 č.k. 17Csp/75/2016-59, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.02.2018 č.k. 16Co/22/2017-103 si žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv zo spotrebiteľského vzťahu založeného zmluvou o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.03.2015. Citovanými rozsudkami považuje žalobkyňa za preukázané, že žalovaný porušil svoje povinnosti ustanovené v osobitnom predpise a to neuvedenie obligatórnych náležitostí podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zakomponovanie neprijateľných zmluvných podmienok a neplatné uzatvorenie dohody o zrážkach zo mzdy. Žalovaný svojou argumentáciou popiera princíp res iudicata, keď tvrdí, že záver súdu je v rozpore so zákonom o ochrane spotrebiteľa, pretože súd neurčil a nezdôvodnil porušenie práva žalobkyne. Čo sa týka výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa uviedla, že v súčasnosti neexistuje exaktne stanovené kritérium ani vzorec pre stanovenie jeho výšky. Z týchto dôvodov výška závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť a zároveň musí pre dodávateľa predstavovať účinný, primeraný a odradzujúci prostriedok nápravy. Žalobkyni bola na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy zrazená suma 785,16 Eur. Preto suma vo výške polovice tejto sumy 392,58 Eur je zo strany žalobkyne považovaná za primeranú vzhľadom na judikované porušenia jej spotrebiteľských práv, čo súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku aj podrobne odôvodnil. Preto navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

15. Vyjadrenie k odvolaniu bolo zaslané na vyjadrenie žalovanému. Ďalšie vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

16. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil odvolací súd na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 08.11.2019 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

17. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistenej skutočnosti vyvodil aj správne právne závery. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na uvedenom

nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p. poukazuje.

18. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj k odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. Podmienky ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinnosti splnené boli.

19. V prejednáwanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

20. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva „odradzujúci“).

21. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa ako spotrebiteľka má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

22. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie správne zistil, že z rozsudku sp.zn. 17Csp/15/2016 jednoznačne vyplýva, že boli porušené práva žalobkyne ako spotrebiteľa tým, že žalovaný voči žalobkyne použil neprijateľnú zmluvnú podmienku - dohodu o zrážkach zo mzdy. Na základe takejto neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy došlo k faktickým zrážkam zo mzdy žalobkyne. Z predmetného rozsudku sp. zn. 17Csp/75/2016 jednoznačne vyplýva, že uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu medzi žalobkyňou a žalovaným boli porušené spotrebiteľské práva žalobkyne tým, že predmetná zmluva neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z., čo malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru. Porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne nastalo aj zakomponovaným neprijateľných podmienok do predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak nie je priamo vo výroku predmetného rozsudku konštatované porušenie práva spotrebiteľa, je to dané len tým, že „cieľom“ konania bolo napraviť stav, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, a to zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, resp. určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, pričom tento cieľ bolo možné dosiahnuť len výrokom súdu o zdržaní sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, resp. výrokom o určení úveru za bezúročný a bez poplatkov a o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok. Iný výklad by bol v rozpore s logikou, nakoľko ak by bolo pravdivé tvrdenie žalovaného, že predmetné rozsudky nekonštatujú porušenie práv spotrebiteľa, boli by tieto rozsudky vydané v rozpore s ustanoveniami § 53 Občianskeho zákonníka ako aj s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b) zákona č.

129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a teda súd by prikázal zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, resp. by určil úver za bezúročný a bez poplatkov a neprijateľnosť zmluvných podmienok bez toho, aby bolo súčasne konštatované porušenie práva spotrebiteľa. Teda ak súd konštatoval v predmetných rozsudkoch neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, ako aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a neprijateľnosť zmluvných podmienok, bolo porušené právo žalobkyne jednak podľa zákona č. 250/2007 Z. z. ako aj Občianskeho zákonníka.

23. Úvaha súdu prvej inštancie, že zohľadnil pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia najmä to, za akých okolností došlo k porušeniu práva žalobkyne a že žalobkyňa vznikla ujma vo výške 785,16 Eur tým, že v rozpore so zákonom jej boli vykonávané zrážky zo mzdy zodpovedá pravidlám formálnej logiky. Súd prvej inštancie zároveň uvažoval o tom, že žalobkyňa vzhľadom na široko medializovanú osvetu v oblasti spotrebiteľských správ a s poukazom na možnosť bezplatne sa poradiť o svojich spotrebiteľských právach pred uzatvorením zmluvy so žalovaným, prípadne aj počas jeho trvania svoje práva nestrážila natoľko bdelo, aby sa vyhla prípadnému nekalému konaniu zo strany žalovaného, a preto priznal primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 392,58 Eur zodpovedá jednej zo všeobecných právnych zásad vlastných európskej právnej kultúre medzi ktoré patrí princíp primeranosti. Odvolacia námietka žalovaného preto čo do neodôvodnenia primeranosti priznanej výšky finančného zadosťučinenia nie je dôvodná.

24. Súd prvej inštancie správne rozhodol. Správny je i výrok o trovách konania. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 251 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyne bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.